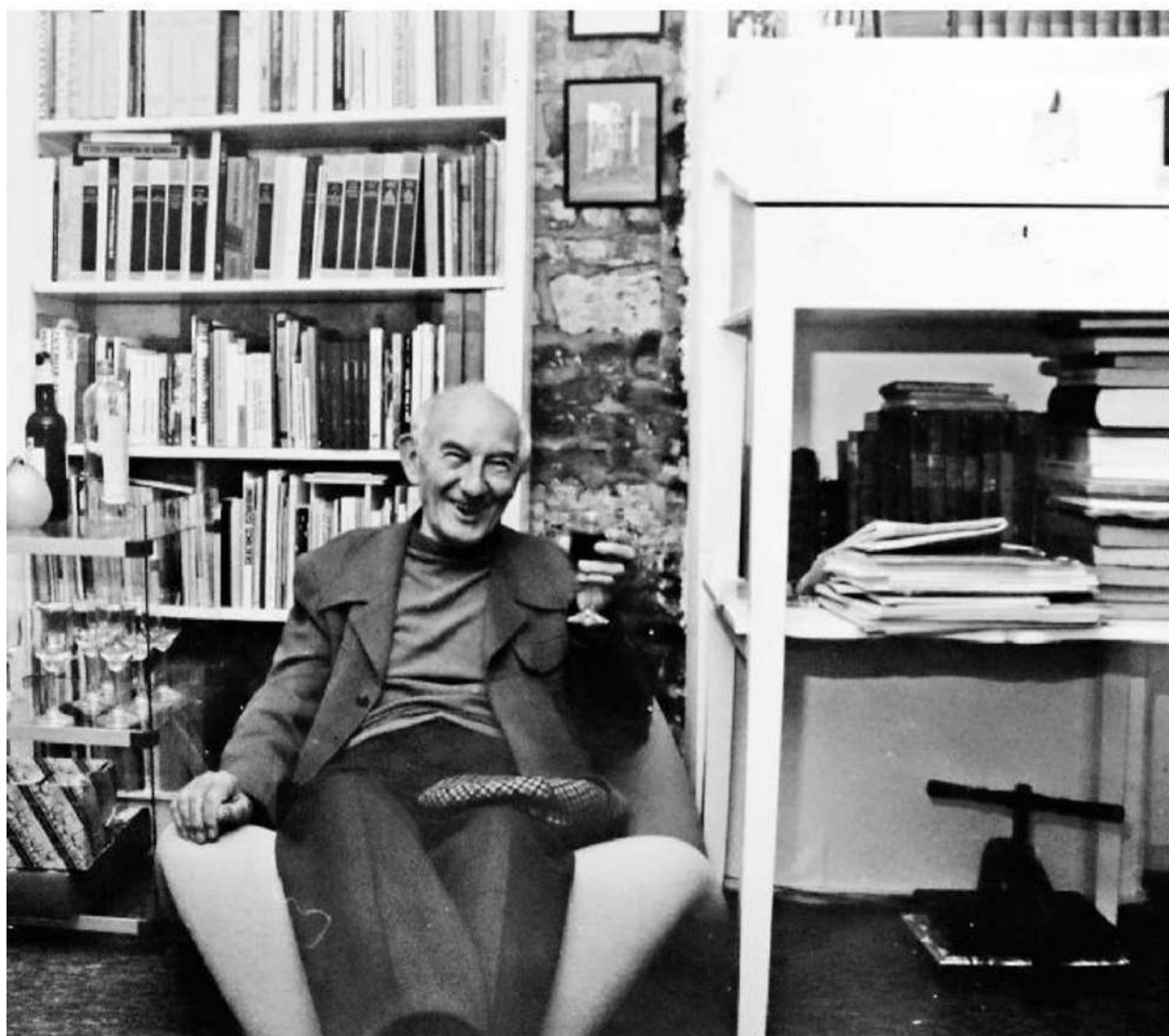

zeer gevoeld door vallen als natuur- en scheikunde, maar moest van geneeskunde eigenlijk niets weten. Later vertelde hij dat hij geen arts wilde worden omdat hij niet tegen bloed kon. Het feit dat hij zo streng was opgevoed dat hij geen naakte vrouwen mocht en wilde zien, zou ook een rol hebben gespeeld. Na een jaar was hij alweer terug in Maastricht. Daar begon hij, in een zelfingericht laboratorium, te experimenteren met processen om zeep- en later verf en waterglas (grondstof voor wasmiddelen) - te maken. In 1931 nam hij het bedrijf van zijn vader over.

Duurzame energie

Hustinx was zijn tijd ver vooruit, vertelt Vossebeeld. „Alleen van de eerste industriële energie op te werken.“ Zijn inspanningen ter bescherming van het milieu brachten hem in contact met Frits

Böttcher. Die scheikundige was een van de oprichters van de Club van Rome, een groep wetenschappers en ondernemers die vanaf 1968 bij elkaar kwamen om hun zorgen over milieu en klimaat voor het voetlicht te brengen.

„Maar hij ontwikkelde ook vriendschappen met andere wetenschappers, die zijn bedrijf in Bosscher-veld en woning aan de Looiersgracht bezochten om met hem te praten over de vindingen. Met de beroemdste Maastrichtenaar van die tijd, de Nobelprijswinnaar Pje Delye, had hij een warme hand.“

Passie

Z'n onderneming en uitvindingen leverden Hustinx geld en aanzien op en hij profileerde zich ook steeds vaker als liefhebber en begunstiger van kunst en kunstenaars. Zo bracht hij in 1959 het boekje *fit dichters en de stad Maastricht* uit. Hij schilderde, tekende, dichtte, filmde en fotografeerde dat het een lieve lust was. „Het artistieke gehalte van zijn werk was dat van een enthousiaste amateur“, vertelt Joep Vossebeeld.

Ook muziek werd een passie. Hij maakte opnames van zijn piano-composities en gaf componisten opdracht om deze verder uit te werken. Ideëën en frustraties krabbelde hij op de hoezen van de opname tapes, zo is te zien op de tentoonstelling. Opmerkingen als 'moeilijk geval' wisselde hij af met een minder bescheiden citaat als 'pas na het jaar tweeduizend zullen musici deze ideeën op waarde weten te schatten'. Waarschijnlijk voelde hij zich als kunstenaar miskend.

Excentriek

Hij was een excentriek figuur, vervolgt Vossebeeld z'n verhaal, die zeer sober leefde en altijd vrijgezel is gebleven. En minder avontuurlijk dan plaatsgenoot en ver familielid Alphons Hustinx, die met foto- en filmcamera's de wijde wereld in trok. Edmond Hustinx ontpopte zich tot een mecenas, iemand die ervan hield om via prijzen en opdrachten geld te steken in kunst en wetenschap. „Hij genoot daarbij van de belangstelling die hij in die rol

Edmond Hustinx.
FOTO: HUSTINX STICHTING

“

Het artistieke
gehalte van zijn
werk was dat
van een
enthousiaste
amateur.

Joep Vossebeeld, curator

kreeg. Liever gaf hij 25.000 gulden voor een klok van de Sint Servaas met daarin de naam Edmondus gegraveerd, dan dat hij honderd gulden doneerde voor nieuwe instumenten van de fanfare. De rol als weldoener is hij ook na zijn dood blijven vervullen, via de door hem opgerichte Hustinx Stichting. Jaarlijks reikt die geldprijzen uit aan talentvolle kunstenaars en wetenschappers. De afgelopen week gebeurde dat voor de 62ste keer. Dat zijn naam als weldoener tot ver buiten Maastricht bekend raakte, blijkt uit de brieven in zijn archief. Naast fanmail aan de 'Nederlandse Edison' vonden Vossebeeld, Hovens en Minis daarin ook een briefje van een dertienjarige jongen die vraagt om een elektrische speelgoedtrein. Of Hustinx op dit verzoek is ingegaan, is niet bekend.

De expositie *Eureka! Edmond Hustinx* is te zien tot en met 12 november. Bureau Europa, Timmerfabriek, Boschstraat 9 Maastricht. Voor openingstijden, zie www.bureau-europa.nl.